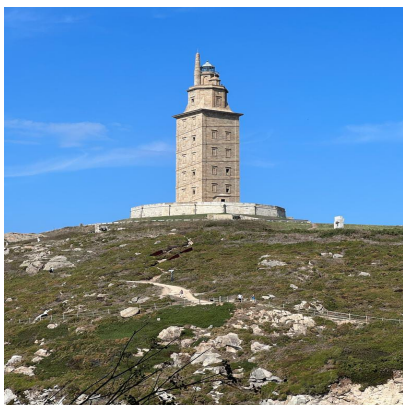

Abraiante Galicia XIX: Os seus faros

Description

A instalación de faros é vital para a navegación, especialmente en rexións perigosas ou en rutas e portos moi transitados. Desde a antigüidade permitían aos navegantes determinar a súa posición e ruta, ademais de advertir da existencia de obstáculos como buques afundidos ou formacións rochosas (1).

E a súa presenza é notable en Galicia, algo que non deberíamos esquecer. Acostumámonos aos pementos de Padrón, aos grelos, á vendima, aos campos de xirasol, castiños, tirabeques e carballos; aos cortellos baixo as vivendas nas aldeas; ás mariscadas e ás polbeiras. Porén, non debemos esquecer que estamos ante un pobo anfíbio. A tradición mariñeira está presente nos templos, monumentos, tradicións, arquitectura, literatura e outras formas artísticas que transcenderon Galicia para mostrarse no mundo dunha maneira tan notoria que, en lugares afastados, se chegou a considerar galego a todo espazo.

Precisamente, a tradición mariñeira contribuíu a que a diáspora galega se convertese nunha das máis notables do mundo. Por iso, nesta ocasión quero destacar a presenza dos seus faros. Ademais de formar parte da paisaxe sempre soñei con vivir nun faro, adoitan estar acompañados de historias fascinantes.

Un dos faros máis notables do mundo está situado na Coruña. Cos seus 55 metros de altura, a Torre de Hércules sobreviviu ao paso do tempo: raios, borrascas e invasións. Coas súas lendas e mitos, é o faro romano en funcionamento ininterrompido máis antigo do mundo, con case 2.000 anos de historia.

Durante todos estes séculos, os sucesivos pobos dos arredores encargáronse do seu mantemento. En fin, data do ano 57 d. C.; a súa forma orixinal era circular e a súa altura aproximada, de 35 metros. A forma e altura actuais proceden dunha remodelación realizada en 1791. É un símbolo da cidade, figura no seu escudo e tamén no da provincia homónima. Foi declarado Patrimonio da Humanidade pola UNESCO en 2009. Roda ao un notable parque arqueolóxico que inclúe a estatua do rei Breogán e praias urbanas con vistas ao faro.

Os faros no mundo e os faros en Galicia

Recentemente atopáronse mergullados no mar Mediterráneo os restos dunha das Sete Marabillas do mundo antigo: o Faro de Alexandría, situado na illa de Pharos, en Exipto, no século III a. C. A súa construción non era romana e a súa destrución debeuse aos terremotos. Porén, no mundo consérvase o nome de Faros, procedente da illa na que se erguea, para designar todas estas construcións que orientan os navegantes.

Galicia conta cuns 44 faros. Once deles están situados na Costa da Morte, pero inclúen neste informe, ademais da Torre de Hércules, o faro de Punta Nariga (1995/96), en Malpica, máis cara ao leste.

A Costa da Morte comeza na punta Rocundo, co faro homónimo que, xunto co faro de Punta do Laxe, custodia a entrada do Golfo de Ponteceso-Corme, e esténdese ao longo de case 200 quilómetros ata o cabo e faro de Fisterra.

Un dos seus faros insular: o faro das illas Sisargas, próximo a Malpica. Rocundo e Nariga ergúense sobre penedos. A Costa da Morte ten innumerables radas e agocha pequenas praias e calas de gran beleza. Pero, basicamente, é unha costa de cantás, onde a vertente norte dos montes Cantábricos se aproxima ao mar, que aquí é un adolescente inquedo e arriscado, máis próximo ao surf ca aos tranquilos atardeceres no mar. De aí o seu nome e a necesidade de numerosos faros.

Abundan as formacións rochosas mar adentro e os naufraxios son frecuentes entre os amantes do mar, os deportistas e os pescadores da rexión.

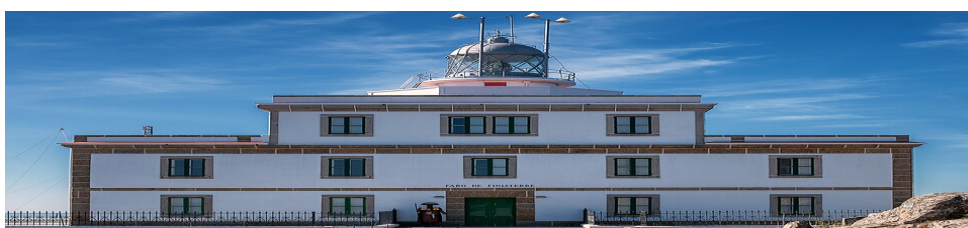
O mencionado faro de Punta do Laxe (1922) descríbese como un faro sinxelo. Porén, nas súas proximidades, a escultura «A espera», unha muller co seu fillo nos brazos mirando cara ao mar, constitúe unha imaxe moi emotiva. A espera dun home que, ante un mar embravecido e nunha paisaxe xeralmente moi ventosa, pode que non volva.

A continuación atopamos o faro do cabo Vilán, en Camariñas, que foi o primeiro en funcionar con luz eléctrica en España, en 1896.

Máis adiante, xa en Muxía, atopamos o faro de Punta da Barca, que mencionamos en *A sombrosa Galicia III*, e tamén o faro de Touriñán, que parece máis desamparado ca os restantes ante o poder das ondas, do vento e da desolación dominante na súa contorna.

Ántes do faro de Fisterra (1853), reconstruído varias veces. Trátase dun faro emblemático no «Fin do Mundo», o cabo considerado na antigüidade como un balcón fronte ao mar do descoñecido, que os mapas ilustraban con seres monstruosos. É o faro máis visitado de Galicia.

O **Camiño dos Faros de Galicia** inclúe os xa mencionados da Costa da Morte, pero comeza co faro de Punta Nariga, en Malpica de Bergantiños, e ambos os percorridos rematan en Fisterra.

Dada a beleza desta ruta, investiguei sobre outros itinerarios similares. Para a miña sorpresa, sã atopai un sendeiro na Bretaña francesa, outro no estado de Oregon, fronte ao océano Pacífico, nos Estados Unidos, e, en cuarto lugar á?e de novo en Españaâ, un camiño en Asturias.

Será que o carácter inhóspito destes catro lugares obrigou a construír faros cunha densidade suficiente como para permitir camiñar entre eles? De feito, agás o faro das illas Sisargas, a maior distancia entre faros neste itinerario é de 35 quilómetros, entre o cabo Vilán e Muxía.

Un verán entre os faros galegos á unha proposta que supera amplamente moitas outras ofertas turísticas. O valor engadido á a calor do pobo galego.

Nota da autora: Non recibín ningun tipo de compensación (económica ou non) por escribir este artigo, non teño conexión material coas marcas, produtos ou servizos que mencionei e a miña opinión é independente.

Notas ao pé:

Como capitán de veleiros, non me atrevería a deixar o rumbo en mans dos modernos medios de navegación por satélite. A diario dubidamos da información dos GPS! no mar, un descoido pode acabar nun naufraxio.

APARTADO TEMÁTICO GEOGRÁFICOS

Acción exterior de Galicia

ETIQUETAS

Galicia Faros

INVESTIGACIÓN

Paradiplomacia

Date Created

Setembro 17, 2026

Meta Fields

Autoria : 4035